

TAJTÉKZŐ VILÁG

KASSANDRA
MONTAG

Dream
válogatás

Alig egy évszázaddal a jelenkor után teljesen átalakul a világunk. Az emelkedő tengervíz lassan elárasztja előbb Amerika parti városait, majd a szárazföld belsejének nagy részét. Mindössze a magaslatok maradnak szárazon, kis szigetcsoportokat alkotva. Ide települnek a tengeri kereskedelemből élő kikötők és telephelyek.

Az önfejű, függetlenségét őrző Myra és hétéves kislánya Madár nevű vitorlásukkal vízi életre adják a fejüket, s csak a kifogott halakat becserelni kötnek ki időnként. Hét éve Myra férje magával vitte idősebbik lányukat, Row-t egy nebraskai gátszakadás idején. Ám egy nap, amikor egy idegen férfi leírásából Myra ráismer Row-ra, akivel az a Sarkkör táján találkozott, a nő a fejébe veszi, hogy feljut Grönland nehezen hajózható környékére, és megkeresi a lányát. A szaporodó kalóztársaságok ugyanis hajókra gyűjtik a fiatal lányokat.

Noha Myra nagyon óvatos az idegenekkel, felvesz a hajójára egy fuldokló navigátort, Danielt, akivel a Madár zátonyra futása után is együtt hajóznak tovább a nagyobb Sedna fedélzetén. Myra minden ravaszságát beveti, hogy észak felé csábítsa a hajó legénységét, akiknek legfőbb célja biztonságos közösséget építeni a szárazföldön.

A biztonság azonban ritka kincs ebben a világban. Kalózok veszik üldözőbe a Sednát, és Myra banni kezdi, hogy fiatalabb lányait életét kockáztatva Row megmentéséért.

© Nancy Kohler

KASSANDRA MONTAG

díjnyertes költő, regényszerző és szabadúszó orvosi szakújságíró. Egy kisváros határában nőtt föl Nebraska államban, ahol ösztöndíjjal került be a helyi egyetem filozófia szakára. Alapfokú tanulmányai befejezése után angol irodalomból végzett mesterszakon, és kreatív írással foglalkozott. Közel tíz évig dolgozott egy orvosi könyvtárban, és angolt is tanított. Egy évre Hollandiába költözött férjével, majd hátizsákos turistaként utazták be ketten egész Európát. Az Államokba visszatérve írta meg első regényét. Közben gyerekeit is nevelte. Cassandra jelenleg Omahában él férjével és két fiával, s következő regényén dolgozik.

Dream
válogatás

„Minden lapja lenyűgöző és csontig hatolóan fájdalmas. A remény lenyomata egy igazán kilátástalannak tűnő jövőben.” **Goodreads**

„A történetben egy anya kutat elveszett lánya után. Alapvetése, hogy ami a legemberibb bennünk – érzéseink, félelmeink, erősségeink vagy gyarlóságaink –, az nem fojtható meg, nem süllyedhet el a környező világgal együtt.”

Barnes&Noble

„Egy ragyogóan megírt regény a szeretetről és meghasonlásról. Meglepő világa mégsem idegen tőlünk, és kérdései szívbe markolóan időszerűek.”

Kirkus Reviews

„Eme szomorú világ és a jellemek ábrázolása olyan hiteles, hogy rögtön magával ragadja azt, aki a könyv lapjait forgatja. A legsötétebb kétségbeesésben is fölcillantja a reményt.”

Amazon

„Izgalmas és eredeti, nőközpontú alkotás, amely alig egy évszázaddal utánunk rajzolja meg a klímaváltozás társadalmi velejáróit.”

Publishers Weekly

„Megrázó erejű érzelmi dráma és egyúttal fordulatos, posztapokaliptikus kalandregény. Pont olyan, mint egy filmforgatókönyv, amely könnyörtelenül beszippant saját világába.”

Library Journal

„Ez a könyv egy klímaváltozástól felforgatott, tengertől elárasztott világba visz. Bonyolult lelkületű hőse a kezdetektől leköti minden figyelmünket ebben a letehetetlenül izgalmas regényben.”

Booklist

*Dream
válogatás*

K A S S A N D R A
M O N T A G

TAJTÉKZÓ
VILÁG

— részlet —

Dream
válogatás

ELŐSZÓ

A GYEREKEK AZT HISZIK, tőlünk származnak, de ez nem igaz. Már valahol előttünk is léteznek, mielőtt belépnének az időbe. Ők hoznak létre minket, ehhez azonban először össze kell történnük bennünket.

Azon a napon jöttem rá erre, amely mindent megváltoztatót. Az emeleten hajtogattam a frissen mosott ruhákat, és fáj a hátam Pearl súlyától. Úgy őriztem őt a testemben, amiként egy nagy bálna az embert bendője biztonságában, miután lenyelte, és arra vár, hogy kiköpje. Úgy forgolódott bennem, ahogy egy hal sosem; a véremen át lélegzett, belefúrta magát a csontjaimba.

Az ár tizenöt méter magas volt a házunk körül. Ellepte az utakat, gyepeket, kerítéseket és postaládákat. Nebraska mindössze napokkal korábban került víz alá, az áradat egyetlen hullámmal zúdult a prérire. Az állam újra beltengerré vált. A világot hegyekből álló szigettenger alkotta. Pillanatokkal korábban a nyitott ablakon kihajolva a víz visszaverte piszkos, összetört tükörképemet. Olyan volt, mintha kinyújtottak, aztán cafatokra téptek volna.

Épp egy inget hajtogattam, amikor sikoltást hallottam. Ez a hang a csontomig hatolt. Ötéves lányom, Row tudhatta, mi történik vele, mert ezt kiabálta:

– Nem, nem, nem! Mama nélkül nem!

Elejtettem az inget, és az ablak mellett termettem. Kis motorcsónak ringott a vízen a házunk előtt. Jacob, a férjem úszott oda

hozzá. Egyik karjával tempózott, a másikkal a kapálózó Row-t szorította az oldalához. A csónakba próbálta emelni a lányunkat, ő azonban az arcába vágott a könyökével. Egy férfi bentről nyúlt utána a korláton áthajolva. Row-n kinőtt kockás blézer és farmer volt. A nyakában lógó medál ingaként lengett mellkasa előtt, miközben Jacobbal viaskodott. Úgy vonaglott és csapkodott, akár egy kifogott hal, vizet fröcskölve az apja arcába.

Kinyitottam az ablakot.

– Mit művelsz, Jacob? – kiáltottam.

Ő azonban az istennek sem nézett rám, és hallgatott. Ahogy Row meglátott az ablakban, sikoltozva kérte a segítségemet. Vaddul rúgkapált a lábával, mialatt a fickó a hóna alá nyúlva átemelte a motorcsónak oldalán.

Öklömmel vertem az ablak melletti falat, és tovább kiáltoztam. Jacob is felhúzta magát a csónakba, amíg a fickó lefogta Row-t. Egész testemben remegve átvetettem magam az ablakon, és a lenti vízbe ugrottam.

Lábfejem a vízfenéknél verődött. Oldalamra gördültem, hogy mérsékeljem az ütközés hatását. A felszínre bukva láttam, hogy Jacob ijedten hunyorog. Arcán még az iménti fájdalmas, feszült kifejezés ült. Már ő szorította le a rúgkapáló, sikoltozó kislányt.

– Mama! Mama! – sírta Row.

Úszni kezdtem a motorcsónak felé a vízfelszín elborító törmelékben. Konzervdobozt, régi újságot, döglött macskát hajtottam félre az utamból. A motor életre kelt, a csónak megpördült tengelye körül, vizet fröcskölve az arcomba. Jacob lefogta Row-t, aki felém nyújtogatta vékonyka karját, miközben ujjacskáival a levegőt markolászta.

Továbbtempóztam felé, ő azonban egyre távolodott tőlem. Még azután is hallottam a kiáltozását, miután eltűnt a szemem elől az arcoskájája, sötét kört formáló szája és a vízen támadó széltől szerteszet fűjt haja.

1. FEJEZET

Hét évvel később

A HAJÓNK FELETT KÖRÖZŐ sirályok eszembe juttatták Row-t. Hogyan rikoltzott, és hadonászott a karjával, amikor járni tanult. Hogyan állt mozdulatlanul egy teljes órán át a kanadai darvakat figyelve, amikor elvittem Platte-re, hogy a vándorlásukat tanulmányozza. Benne magában, vékony csontozatában és ideges, rebbenő tekintetében mindig is volt valami madárszerű, mintha folyvást a látóhatárt leste volna, hogy mikor emelkedhet ő is a magasba.

Hajónkat az egykori Brit Columbia sziklás partján horgonyoztuk le egy kicsiny öbölben, melyet két hegycsúcs fogott közre. Továbbra is régi nevükön neveztük az óceánokat, noha valójában egyetlen hatalmas, összefüggő felületet alkottak. A szárazföld darabkái úgy helyezkedtek el a víz végtelenjében, mintha az égből odapottyant morzsák lennének.

A pirkadat épphogy megfestette a láthatárt. Pearl összehajtogatta fekhelyét a fedélzeti ponyva alatt. Hét éve született ugyanitt, vihar idején, mikor a villámok fehér fájdalomnyilaként hasítottak az égboltba.

Csalit szórtam a rákászó hálóba. A lányom egyik kezében lefejezett kígyót fogva jött elő a ponyva alól, kést szorongatott a másikban. Csuklóján több kígyó tekergőzött karkötőt formázva.

– Ma este ezt kell megennünk vacsorára – mondtam.

Éles tekintetet vetett rám. Semmiben sem hasonlított a nővérére; nem volt vékony csontú vagy fekete hajú. Ez utóbbit és szürke szemszínét Row tőlem örökölte. Göndör rótarany hajával és szeplős orrával Pearl az apjára ütött. Ahogyan néha a testtartásukat és felszegett állukat is hasonlónak véltem. Mindkettő mindig kócos volt, mellét kidüllesztette és karját hátrafonta, mint akinek semmi félnivalója nincs.

Hat éven át kutattam Jacob és Row után. Miután elmentek, nagyapa és én vízre szálltunk a *Madár* fedélzetén. Röviddel Pearl születése után építette meg a vitorlást. Ha ő nincs az első évben, semmire nem jutottam volna egy újszülöttel. Nagyapa halászott, mialatt én Pearl-t etettem, és boldog-boldogtalant kikérdeztem, nem látta-e a másik lányomat. Közben a hajózást is kitanultam nagyapától, akinek az anyja kajakokat ácsolt, akárcsak valamennyi felmenője. Mellkasbordákra emlékeztetett, ahogy a déd-nagyanyám kifaragta őket, aztán anyaméhként védtek a bennük utazót. Dédapám halász volt, nagyapám ezért az alaszakai partok mentén töltötte a gyerekkorát. A Százéves Vízözön idején ezrekkel együtt a szárazföld belsejébe vándorolt, majd Nebraskában telepedett le, ahol évekig ácsként dolgozott. A tenger azonban mindig is hiányzott neki.

Akkor sem adta fel, amikor belefáradtam Jacob és Row keresésébe. Megegett, hogy csüggedten baktattam utána, Pearlre ügyelve. Minden faluban tűvé tette a halászkikötőt Row-ért és Jacobért, s valamennyi kocsmában és csereállomáson megmutogatta a fényképüket. A nyílt tengeren is kikérdezte az utunkba eső halászokat, nem látták-e kettejüket.

De azután meghalt még Pearl kiskorában, s én magamra maradtam óriási terhemmel. A levetség második bőrként tapadt rám. Kezdetben a mellkasomhoz kötöztem Pearl-t egy régi sállal, mert jólesett a közelsége. Folytattam, amit nagyapa elkezdett: átfésültem a kikötőket, kikérdeztem a helybelieket, és körbemutogattam a fényképeket. Egy ideig erőt merítettem ebből. Végre

volt mibe kapaszkodnom a puszta túlélésén kívül. Olyasmivel foglalkoztam, ami többet jelentett nekem, mint hogy újabb halat penderíthetek be kis vitorlásunk fedélzetére. Valami olyan volt ez, ami reményt adott, és az egészség ígéretével kecsegtetett.

Egy éve Pearllel egy kis faluban kötöttünk ki a Sziklás-hegység északi részén. A boltoknak betört a kirakata, az utakat belepette a por és a szemét. A falu a népesebbek közé tartozott. A főutca mentén sok volt a járókelő. Kereskedők árulták itt portékáikat. Elmentünk egy stand mellett, amely telis-tele volt mindenfélével, amit még az áradások előtt hordtak a hegyekbe, és fosztogattak össze. Tejesdobozok sorakoztak, noha most petróleum és benzin volt bennük. Beolvasztott ékszerek, egy talicska, ételkonzervek, horgászbotok meg göncökkel teli szennykosarak.

A szomszédos stand már az árvizet követő időkben készült, vagy ekkor talált tárgyakat árult: növényeket, gabonaneműt, agyagedényeket, gyertyákat, egy favödröt, a helyi lepárlóban főzött alkoholt, kovács által előállított késeket. Gyógyfűvek is akadtak itt. FEHÉR FÚZFAKÉREG LÁZRA! ALOEA VERA ÉGETT BŐRREL – hirdették a felirataik.

Némelyik árucikken látszott, hogy sokáig aszalódott víz alatt. A kereskedők fizettek a bűvároknak, hogy felhozzák ezeket a ki nem rabolt, elárasztott házakból. Ilyen volt egy rozsdás dugóhúzó és egy megsárgult, penészes párna.

A szemközti kereskedő kizárólag lejárt gyógyszereket és töltényeket tartott. A standot egy-egy gépfegyveres nő őrizte kétfelől.

Az összes kifogott halat egy táskába tettem, amit a vállamra akasztottam, így indultunk a főutcán a csereállomás felé. Másik kezemmel Pearl-t tereltem. Vörös haja olyan száraz volt, hogy szálkásra töredezett a vége. A bőre is hámlott, de nem a naptól, ehhez túl sápadt volt, hanem a skorbut kezdeti stádiumától. Több halat kell fognom, és gyümölcsre cserélnem az egészsége érdekében, határoztam el.

Egy standnál az árus elé öntöttem a halat. Fekete hajú, zömök asszonyság volt, akinek a teljes alsó fogsora hiányzott. Hosszas alkudozás után narancsot, cérnát, horgászsínórt és lepénykenyeret adott hét halért cserébe. Miután mindezt elpakoltam, a kofa elé raktam Row fotóit, és megkérdeztem, nem látta-e a lányomat. Ő azonban csak a fejét rázta.

– Biztos benne? – kérdeztem, mert gyanúsnak találtam a lassú reakciót.

– Egyetlen itteni lányra sem hasonlít – jelentette ki vaskos tájszólásával, és hátat fordított, hogy eltegye a halat.

Pearlrel elindultunk a főutcán a kikötő felé. Megnézem a hajókat, döntöttem el magamban. Ez a falu annyira népes, könnyen megeshet, hogy a kofa akkor sem látta, ha megfordult itt. Pearl meg én kézen fogva lépkedtünk, elhúzódva a kezüket felénk nyújtogató árusok elől.

– Friss citromot vegyenek! Tyúktojást! Fél furnérlemezt!

Elöttem egy kislány ment; hosszú fekete haja volt, és kék ruhát viselt.

Lecövekelt a lábam, és meredten bámultam. A kék ruha akár Row-é is lehetett volna. Kasmírmintája, szegélyén a fodor, harang alakú ujjá a megszólalásig hasonlított. Forogni kezdett velem a világ. Egy fickó megbökte a könyökömet, hogy vegyem meg a kenyerét, de távolról, nagyon távolról érkezett a hangja. Beleszédültem az örömbé, ahogy a gyereklányt figyeltem.

Pearl magam után vonszolva rohanni kezdtem felé. Fel is borítottam egy gyümölcsös kordét. A kikötőben ragyogó óceán vize hirtelen kristálytisztának és üdének tűnt.

Megragadtam a kislány vállát, és magam felé penderítettem.

– Row! – kiáltottam, készen arra, hogy viszontlátom az arcát, és magamhoz ölelhetem.

De ellenséges, elutasító pofika nézett vissza rám.

– Ne merjen hozzám nyúlni! – mordult fel a kislány, és elrántotta előlem a vállát.

– Jaj, ne haragudj! – hőköltem vissza.

A lány eliszkolt mellőlem, s közben ijedten tekingetett hátra.

Csak álltam ott, a forgalmas úton, a felkavarodott porban, ami megköhögötte Pearl-t.

Nem ő volt, mondtam magamban, és megpróbáltam elfogadni ezt az újfajta valóságot. Elöntött a csalódás, de legyűrtem.

– Semmi baj, majd csak megtalálok – kántáltam magamnak.

Valaki durván meglökött, s letépte vállamról a táskámat. Pearl elesett, és én is meginogtam, de aztán megfogódtam egy összetákolt autógumikat áruló standban.

– Hé! – kiáltottam a főutcán eliszkoló nő után, aki egy rőfös bódé mögé bújt. Üldözőbe vettem. Átugrottam egy kiscsibével teli talicskát, és kis híján fellöktem egy sétabotos öreget.

Továbbra is futva körbe-körbe keringtem a nőt keresve. Az emberek úgy mentek el mellettem, mintha mi sem történt volna. A testek és hangok forгатagától émelyegni kezdett a gyomrom. Egy örökkévalóságnak tetszett ez a kutakodás, közben a napsütés is elhomályosult körülöttem, s a délután hosszú árnyékai tovább nyújtóztak a földön. Addig rohangáltam, míg a végén már majd összerogytam a fáradtságtól. Kirablásom közelében álltam meg. Pearl ugyanott hevert az úton, ahol elesett, az autógumis stand közelében.

Nem látott engem az emberektől és standoktól. Reszketett az álla, és úgy tartotta a kezét, mintha megsérült volna. Végig így várta elveszetten a visszatértemet. Legjobban a táskában lapuló gyümölcsöt sajnáltam, amit az ő kedvéért vásároltam. Egyedül erre lehettem büszke, ez bizonyította, hogy teszek érte valamit.

Teljesen kikészített a látványa. Ha jobban odafigyelek, nem rabolhat ki olyan könnyen az a nő, ostoroztam magam. Régebben sokkal jobban vigyáztam, újabban azonban rettentően elgyötört a veszteségem, s a bizakodás, hogy megtalálom Row-t, inkább tűnt örülségnek, mint derűlátásnak.

Lassan az is felderengett, miért éreztem olyan ismerősnek a lány kék ruháját, miért kavart fel bennem zsigeri indulatokat. Való igaz, Row-nak ugyanilyen öltözéke volt, de Jacob nem ezt csomagolta el és vitte magukkal. A kék ruhát a hálósobaszekrényben találtam meg, napokkal az eltűnésük után. Arcomat beletemetve magamba szívtam az illatát, ujjaimmal egyre az anyagát morzsolgattam. Ezért vésődött hát ennyire a memóriámba, és nem mert Row hordta. Különben is mostanra kinőhette a régi ruhácskát, gondoltam. Az eszemmel tudomásul vettem ezt, lányom mégis ötévesként, óriási szempárjával és vékonyka, magas hangú kuncogásával maradt meg az emlékezetemben. Vajon ráismerek-e, ha egyszer majd belebotlok?

Túl sok ez nekem, döntöttem el. Túl nagy teher az állandó csalódás minden egyes csereállomáson, ahol hasztalan keresem őt. Ha boldogulni akarok Pearllel ebben a világban, csakis önmagunkra kell koncentrálnom; minden mást kizárnom figyelmem látóköréből.

Felhagytam hát Jacob és Row keresésével. Pearl többször tudakolta az okát, én pedig nem kendőztem el előle az igazságot: nem bírom tovább erővel. Úgy éreztem, hogy élnek valahol ők ketten, a lányom és az apja, mégsem értettem, miért nem hallok felőlük a megmaradt kis helységekből, amelyek éppen megőrződtek a vízzel körülzárt hegyoldalakon.

Mostanság tehát céltalanul sodródtunk. Egyik napunk úgy folyt át a másikba, mint a folyó az óceánba. Éjszakai virrasztásaim során Pearl egyenletes légvételeit hallgattam. Ő volt az én egyetlen fogódzóm, amely az élethez horgonyzott. Rettegve gondoltam arra, mi lesz, ha egy napon elkap bennünket egy kalózhajó, vagy nem lesz elég hal a hálónkban, és éhezni kényszerülünk. Rémálmok gyötörtek, és nem áttartam az éjszaka közepén Pearlt is felébreszteni a simogatásommal. Ezekben a félelmekben mégis csipetnyi remény is lappangott.

A rákhálókat lezárva átvitettem őket a hajó oldalán, hadd süllyedjenek akár húsz méter mélyre. A partvonalat szemlélve fura félelem lett rajtam úrrá. A mocsaras partszakaszon sötét fű és bozót nőtt. Valamivel beljebb fák borították el a hegyoldalt. A jobbára nyárfa-, fűz- és juharcsemeték túlterjeszkedtek a régi zöldhatáron. A part hajlatát kis öböl ívelte át. Néha kereskedők kötöttek itt ki, máskor kalózok álltak lesben. Meg kellett volna győződnöm arról, hogy a sziget most elhagyatott. Szárazföldön mindig nehezebb elmenekülni, mint a vízben. Össze kellett szednem magam: szükségünk volt édesvízre, mindössze egy nap ivóvizünk volt csak.

Pearl követte a partot fürkésző tekintetemet.

– Nem látok semmi változást – mondta korholón.

Napok óta másról sem beszélt, mint egy kalóztámadásról, amelyet távolról néztünk végig. Nehéz szívvel hagytuk, hogy a szél tovavigyen minket. Pearl haragudott rám, amiért cserbenhagytam a megtámadottakat, én viszont arról győzködtem, hogy muszáj vigyáznunk magunkra. Minden észérvem ellenére éreztem azonban, hogyan zsugorodik egyre kisebbre a szívem, egészen a felismerhetetlenségig, a vízszint növekedése közepette. Mialatt a tenger lassan elöntötte a szárazföldet, a szívemben minden helyet pánik töltött ki.

– Ugyan hogyan támadhatnánk meg egy kalózhajót? Senki sem éli túl a velük való találkozást – mondtam.

– Meg se próbáltad! Téged ez nem érdekelt!

– Jobban érdekel, mint gondolnád – ingattam a fejem. – Csak éppen véges az erőnk. – Nekem például minden erőtaralékom elfogyott, tehettem volna hozzá. Talán még jó is, hogy nem találtam meg Row-t, ugyan mihez kezdenék most veled.

Mivel Pearl hallgatott, ezzel zártam mondandómat:

– Jelenleg mindenki csak önmagára számíthat.

– Nem szeretlek! – mondta, és leült háttal nekem.

– Nem is kell – csattantam föl. Szorosan behunytam a szemem, és a két szemöldököm közti csontot nyomogattam.

Letelepedtem mellé, ő azonban továbbra sem fordult felém.

– Megint rosszat álmodtál? – próbáltam lágyítani a hangomon, ami azonban továbbra is bosszús maradt.

Bólintott, s kinyomta a vért a kígyó farkából a lyukba, ahol a fej helye volt.

– Nem hagyom, hogy ez történjen velünk! Együtt maradunk, soha nem szakadunk el egymástól! – szögeztem le. Kismítóttam a haját az arcából, mire halvány mosoly jelent meg a szája sarkában.

Felálltam, és megnéztem a víztárolót; csaknem teljesen üres volt. Mindenütt víz vett minket körül, csak éppen meginni nem lehetett. Megfájdult a fejem a szomjúságtól, és a látásom is elködösült. Többnyire párás volt a levegő. Másnaponként esett is, most azonban száraz időszak köszöntött ránk. Majd hegyi partakokat kell találnunk, és vizet forralnunk, hogy iható legyen, gondoltam. Megtöltöttem Pearl kulacsát az ivóvíz maradékával, és a kezébe adtam.

Abbahagyta a játékot a lefejezett kígyóval, és meglóbálta a kulacsot.

– Minden vizedet nekem adtad.

– Már ittam – hazudtam.

Rám bámult. Láttam, hogy átlát rajtam. Eddig soha nem titkoltam el semmit előle. Nem úgy, mint önmagam elől.

Övemre erősítettem a késem, és rákászó vödreinkkel a partra úsztunk Pearllel. Aggódtam, túl nyirkos idő ez a rákoknak. Átbotorkáltunk a mocsáron, mígnem déli irányban találtunk egy szárazabb helyet, ahol volt ereje a napnak. Az iszapot erre felé kicsiny üregek tarkították. Ásni kezdtük őket uszadékfával, néhány perc múlva azonban Pearl félrelökte az uszadékfát.

– Úgysem találunk semmit – panaszoalta.

– Helyes – csattantam fel. Végtagjaimat elnehezítette a fáradtság. – Menj akkor fel a hegyoldalra, hátha találsz forrást. Fűzfa környékén leled.

– Tudom, mit keressek! – Sarkon fordult, és elindult felfelé a hegyoldalra. Szegényke, imbolyogva haladt előre tengerrin-gáshoz szokott lábával.

Tovább ástam, kupacokba halmozva az iszapot magam körül. Rákpáncélnak ütköztem, és vödörbe tettem a rákot. A hegyhajlatból a szelet és a hullámok moráját túlharsogó hangok hallatszottak. A sarkamra ülve, megfeszülő gerinccel füleltem, de már nagy csönd volt. Gyakran lepett meg a szárazföldön hasonló érzékcsalódás: dalt hallottam, nagyapát láttam, holott rég meghalt. Mintha ez a környezet visszavitt volna a múltamba, annak szereplői közé.

Előrehajoltam, és kezemmel ástam tovább az iszapot. Újabb rákpáncélt hajítottam a vödörbe hangos koppanással. Épp találtam egyet, amikor éles sikoly hasított a levegőbe. Dermedten felnéztem, és Pearl-t kerestem a tekintetemmel.

2. FEJEZET

TÖBB LÉPÉSSSEL ODÉBB, a bokrok és egy meredek sziklafal előtt egy inas fickó szorította le Pearl-t a hátánál fogva, kést szegezve a torkának. A lányom nem mozdult. Két karja az oldalához tapadt, nem nyúlhatott le a bokájánál hordott késhez.

A fickó arca eltorzult az indulattól. Lassan felálltam, vérem a fülemben dobolt.

– Gyere ide! – kiáltotta. Furcsán elharapta a szavakat, és megnyomta a mássalhangzókat.

– Rendben – tettem fel a kezem, jelezve, hogy semmi rozszat nem forralok, és feléjük indultam.

– Van egy hajóm – mondta az idegen. – Ti dolgoztok majd rajta. Ejtsd a földre a késed!

Pánik kerített hatalmába, miközben leoldoztam a késem, és felé dobtam. Az övébe tűzte, és foghíjas ínyét kivillantva rám vigyorgott. Bőrét vörösesbarnára égette a nap, s haja homokos csomókban meredezett a fején. Vállán tigristetoválást fedeztem fel. Gyakori szokása volt ez a kalózoknak, hogy többnyire állatokkal díszítették tagjaikat. Arra már nem emlékeztem, kiknek volt a jelképe a tigris.

– Ne féjjetek! Vigyázok maj' rátok. Erre gyertek!

Utánuk mentem a hegyoldalban, leereszkedve az öböl felé. Durva szálú fű sebezte a bokámat, és meg-megbotlottam a kövekben. A fickó elvette a kést Pearl nyakáról, a vállát azonban továbbra is keményen markolta. A legszívesebben ölre mentem

volna vele, de féltő volt, hogy újra előkerül a kése. Eszembe villant, hogy a hajójára érve szívesen megszabadul majd tőlem: egy segítség is elég neki, a második úgylis csak kerékkötő.

Közben hablatyolni kezdett valamit az övéiről, akik egy telepen laknak fent északon. A fenébe kívántam a locsogását, ami megzavarta gondolataimat. Kulacs lógott le a válláról, és himbálózott a csípőjénél. Hallani véltem az ital csobbanásait. Szomjúságom nagyobb volt félelmemnél, kiszáradt szám folyadékra áhítozott, ujjaim alig várták, hogy kinyúlva lecsavarják a kupakot.

– Fontos, hogy ismét nemzeteket alkossunk – hallottam.

– Fontos, hogy... megszervezzük magunkat. – A fickó karja előrelendült, mintha a semmiből húzná elő a találó kifejezést. Szemlátomást kielégítőnek is találta, mert elégedetten bólintott. – Akkor is így vót ez, amikor még barlangokban laktunk. Ha nem szerveződünk meg, mind kihalunk.

Valóban, más törzsek is igyekeztek nemzetté összeállni. Ezek szárazföldről szárazföldre hajóztak, szigeteken és kikötőkben hozva létre katonai támaszpontokat, egymásra támadva és telepeket alkotva. Többségük egyetlen hajó legénységeként kezdte, amely azután meghódított más hajókat, végezetül pedig szárazföldi közösségeket szállt meg.

Az idegen átnézett rám a válla fölött. Engedelmes, bamba tekintettel viszonyoztam a pillantását. Alig egy kilométerre voltunk a saját hajónktól. A hegyhajlathoz érve sziklameredély felett haladtunk tovább. Megfordult a fejemben, hogy megragadom Pearl-t, és a vízbe vetem magam vele együtt. Csak hát túl messze volt a hajónk, hogy kiússunk hozzá a háborgó tengerben. Azt sem tudhattam, vízbe csobbannánk-e vagy szikláknak csapódnánk a part mentén.

A fickó most népe tenyészhajóiról hadovált. A nőktől elvárták, hogy évente egy gyereket szüljenek, ezzel növelve meg a kalózhajók személyzetét. Megvárták, amíg a lányoknak meg-

jön a havi vérzésük, csak ezután kerültek tenyészhajóra. Addig a telepek tartották őket fogságban.

Halászatás közben több ilyen tenyészhajóval találkoztam. Már a zászlójukról felismertem őket: vörös kör volt fehér alapon. Arra figyelmeztették a vízen járókat, hogy ne közelítsenek. Mivel a betegségek gyorsabban terjedtek a szárazföldön, a kalózok úgy okoskodtak, hogy a kicsinyek nagyobb biztonságban vannak a tengeren, ami legtöbbször be is bizonyosodott. Kivéve, amikor ragály tört ki egy-egy hajó fedélzetén, s ebbe csaknem mindenki belehalt. Ezek a kísértethajók addig bolyongtak a vizeken, amíg hegynek csapódva a mélybe nem süllyedtek.

– Tudom, mire gondolsz – folytatta a férfi. – Mi azonban, az Elveszett Apátok, úgy csinájuk, ahogy kell. Nem lehet nemzetet építeni alattvalók, adók és az utóbbiak kikényszerítése nélkül. Ez aggya meg számunkra a szerveződés lehetőségét.

– Ez a te lányod? – kérdezte később.

Meglepődtem, és megráztam a fejem.

– A parton találtam néhány éve. – Ezt azért hazudtam, mert úgy számítottam, ha nem tudja, hogy családtagok vagyunk, nem akar mindenáron elválasztani kettőnket.

– Na, ja – bólogatott a férfi. – Jól gyön az ilyen.

A hegy körül megváltozott a szél iránya. Az öbölből emberi zsvivaj hallatszott fel hozzánk. A hajójukon dolgozók lármája.

– Maga hasonlít egy lányra, akivel régebben találkoztam az egyik telepünkön – mondta az idegen.

De alig figyeltem oda. Azt fontolgattam, ha rávetném magam, hátrafeszíthetném a jobb karját, és kivehetném a kését az övtartójából.

Ő közben megsimogatta Pearl haját. Összeszorult a gyomrom. A férfi csuklójáról aranyláncon medál csüngött alá. Sötét kígyógyökérből készült, s egy darut ábrázoló véset díszítette. Row nyaklánca volt! Nagypapa faragta a számára azon a nyáron,

amikor darvakat figyeltünk meg. A véset színtelen volt, csupán egy piros petty virított a szemek és a csőr között.

Megálltam mentemben.

– Ezt meg honnan szerezte? – kérdeztem. Fülemben vadul surrogott a vér, és egész testemben remegtem, mint a nyárfalevél.

Lenézett a csuklójára.

– Attól a lánytól, akiről az előbb beszéltem. Aranyos kislány volt. Meglepően sokáig bírta, habár nem tűnt szívós fajtának. Igyekezzünk, nem vagyok időmilliomos! – mutatott az öbölre.

Rávettem magam, és jobb lábammal elgáncsoltam a lábfejét. Elvágódott. Könyökömet a mellkasába fúrta, kipréselve a szuszt belőle. Kicsavartam a kést a kezéből, és a bordáinak szögeztem.

– Hol van? – kérdeztem elfúló hangon.

– Anyu... – szólt rám Pearl.

– Fordulj el! – utasítottam. – Hol van? – ismételtem meg a kérdésemet. – A kés a bordák közé, a mellhártyába hatolt.

A férfi fogát csikorgatta, halántékán kiütött a verejték.

– A Völgyben – lihegte. – A Völgyben. – Az öböl felé vilant a tekintete.

– És az apja?

Zavarodottan ráncolta a homlokát.

– Nem volt vele. Talán meghót.

– Mikor történt ez? Mikor láttad?

A férfi összeszorította a szemét.

– Nem t'om. Úgy egy hónapja. Közvetlenül utána gyöttünk ide.

– Még ott van?

– Ott vót, amikor elmentem. Még nem vót elég idős a... – Hunyorogva próbálta visszanyerni a lélegzetét.

Majdnem kimondta, hogy a lányom még nem volt elég idős a tenyészhajóhoz.

– Bántottad?

A férfi arcán még így is elégedett mosoly suhant át, s felcsillant a szeme.

– Nem vót oka panaszra – mondta.

Markolatig döftem belé a kést, és felfele húztam, ugyanúgy, mint amikor halakat beleztem ki.

3. FEJEZET

PEARLLEL ELVETTÜK A FÉRFI kulacsát, és a holttestét a szakadékba gurítottuk. A hajónk felé rohanva azon törtem a fejem, mennyi idő múlva kezdik majd keresni a társai. Jó a széljárás, hamarosan eltávolodhatunk déli irányban. Miután a *Madár* újabb hegylánc mögé kerül, eltűnünk szem elől.

A hajónkra visszatérve felszedtem a horgonyt. Pearl beállította a vitorlát. Sebesen szántottuk a vizet. A part egyre kisebb lett mögöttünk, én azonban továbbra is kapkodva szedtem a levegőt. A fedélzeti ponyva alá rejtőztem Pearl elől. Egész testemben reszkettem, ahogyan az a férfi is a végvonaglásában. Harcoltam már korábban is, átéltem feszült pillanatokat fegyverrel a kézben, embert azonban nem öltem. Most, hogy megtettem, olyan volt, mintha átléptem volna egy határt. Olyan világét, amelyben már jártam, de elfeledkeztem róla, és nem is akartam rá emlékezni. Magányossá tett, nem erőssé.

Három napig dél felé vitorlázunk, amíg el nem értük az Almáskertet. Lehorgonyoztam a tengerben, és Pearlre pillantottam. A hajóorrban állt, és az Almáskertet nézte.

– Nem akartam, hogy lásd – mondtam, miközben alaposan megnéztem magamnak. Nem sokat szólt hozzám az eset óta.

Vállat vont.

– Bántani akart minket. Szerinted nem kellett volna megtennem? Jó embernek tartottad? – kérdeztem.

– Csak nem tetszett, és kész. Csöppet sem tetszett! – mondta halkán, majd elgondolkozva hozzátette, és sokatmondón a szemem közé nézett: – Meghasonlott ember volt.

Valahányszor azt tudakolta, miért kegyetlen valaki, azt feleltem, meghasonlott önmagával, ezért vagdalkozik.

– Igen – morogtam.

– Megpróbáljuk megkeresni Row-t?

– Igen – szaladt ki a számon gondolkozás nélkül. Elég ok volt elképzelnem Row-t, amint veszélyben van. Nem is lehetett más választásom. Az eső is lefelé esik, nem visszafelé az egekbe.

Noha meghökkentem önmagamon, Pearl-t láthatóan nem leptem meg, csupán rám nézett, és megkérdezte:

– Vajon kedvelni fog engem?

Mellé kuporodtam, és átöleltem. A hajának tengervíz- és gyömbérszaga volt, én meg beletettem az arcomat. Törékeny kis testét ugyanolyan sebezhetőnek éreztem, mint születése éjszakáján.

– Biztos vagyok benne – mondtam.

– Jól elleszünk, ugye?

– Ragyogóan.

– Azt mondtad, mindenki egyedül van. Én nem akarok egyedül lenni! – jelentette ki.

Elszoruló szívvel öleltem magamhoz.

– Nem is leszel! – ígértem, és megsóoltam a feje búbját.

– Tudod mit, számoljuk össze ezeket! – mutattam a fedélzetten sorakozó halas vödörökre.

Mialatt a döglött halak súlyát latolgattam a tenyeremben, egyre az járt a fejemben, hogy Row egyedül van. Részben azon gondolkodtam, mennyit érnek, részben pedig elképzeltem a lányomat magányosan valamelyik parton. Jacob talán meghalt? Vagy otthagytá? Kezem megreszketett a dühtől erre a gondolatra. Igen, ő el szokta hagyni az embereket, ez a szokása.

A lányát azonban csak nem hagyja cserben, mondtam ellent önmagának, mert éreztem, hogy elhatalmasodik rajtam a harag, ami évekkkel Jacob távozása után is elvette az álmomat. Régen a szerelem vakított el, újabban pedig a gyűlölet. Muszáj volt rendeznem a gondolataimat, Row-ra fókuszálnom, róla meg elfeledkezmem.

Három napja, hogy újra vízre szálltunk, egyfolytában ő járt a fejemben. Valójában minden idegszálam a lányom megkeresésére összpontosított, mialatt tudatomat lekötötte a kötelek kezelése vagy a horgászszinór behúzása, azaz azok a hétköznapi teendők, amik a földi világhoz kötöttek. Egyszerre éreztem pánikszerű döbbenetet a hírre, hogy él, és valami különös, állati nyugalmat, ahogy a hajón jártam-keltem, mintha a mostani is csak egy közönséges nap lenne.

Erről álmodoztam, ebben reménykedtem, egyúttal azonban félttem is tőle, hiszen azt jelentette, hogy muszáj lesz őt megtalálnom, és mindent megint kockára tennem ezért a vállalkozásért. Ugyan melyik anya hagyja cserben a gyermekét, ha annak szüksége van rá? Holott a tény, hogy Pearl is magammal hurcoltam erre az útra, az ő elárulása volt. Annak a békés életnek a megtagadása, amit közösen építettünk fel.

Négy kosárba öntöttük a kifogott lazacot és laposhalat. A lazacot már a hajón felfüstöltük, a laposhal azonban friss volt, reggeli zsákmány, amivel jó vásárt csinálhattunk.

Almáskert onnan kapta a nevét, hogy a gyümölcsös két hegycsúcs közé ékelődött. Őrzői, akiknek a hegytetőkön voltak az őrtornyaik, minden tolvajt lelőttek. Reméltem, hogy legalább fél kosár almára cserélhetjük a halakat, emellett némi gabonára és magra is. Az utolsó csereállomáson mindössze három kosár halat tudtunk felajánlani, nem is kaptunk többet értük, mint az okvetlenül szükséges kötelet, olajat és lisztet. Most azt reméltem, hogy zöldségmagvakhoz jutok, és kis veteményest alakíthatok ki a fedélzeten. Egyelőre mindössze egy félig elszáradt

paradicsomtővel rendelkezünk. Reménykedtem, hogy régi barát némmal, Beatrice-szal jobb alkut köthetek, mint bármelyik másik csereállomáson. Meredek töltés emelkedett a hegy oldalában, e tőzegpárkány szolgált kikötőhelyül. Az évek során öszeeszkábált, félig a víz alá merült deszkasétány vezetett innen tovább.

Kikötöttünk, és azzal a doboznyi fém limlommal fizettük meg a vámot, amit a sekélyesben szedtem össze. A *Madár* a legkisebb vízi járművek közé tartozott a kikötőben, ennek ellenére masszív építésű volt. Nagyapa olyannak tervezte, hogy könnyű legyen irányítani. Egy szögletes árbóc, a kormányrúd, egy féloldalas és egy páros evező – ennyiből állt. Régi rongyokból és műanyagból összetákolt fedélzetponyva, ennek a védelmében aludtunk. Nagyapa még nebraskai udvarunkban ácsolta össze az egyszerű alkotmányt a Hatéves Árvíz idején, amikor már tudtuk, hogy a túlélés egyetlen lehetősége, ha vízre szállunk.

Születésem idejére tenger borította el a partokat szerte a világon, eredeti területének felére csökkentve le nem egy országot. Tömegek özönlöttek a szárazföld belseje felé, és hamarosan egy tűt sem lehetett leejteni Nebraskában. Senki sem tudta azonban, hogy a java még hátravan. A hatéves nagy ár egész államokat nyelt el, új Atlantisszá változtatva a nagyvárosokat.

A Hatéves Árvíz előtt gyakoriak voltak a földrengések és a cunamik. A Földet magát majd szétvetette a pusztító energia. Kezemet kinyújtva éreztem, hogyan lüktet a levegő, akár egy láthatatlan állat pulzusa. A rádión olyan rémhírek terjedtek, miszerint a tengerfenék is meghasadt, s további víztömegek szivárogtak a föld mélyéről az óceánokba. Ennek ellenére soha nem tudtuk meg teljes bizonyossággal, mi történt, mindössze azt észleltük, hogy nőttön-nőtt körülöttünk a víz, mintha hullámsírba készülne zárni bennünket.

Az emberek Százéves Vízözönnek nevezték el azt az árt, amely elnyelte a partokat. Persze nem pont száz évig tartott.

Nem is tudta senki, mikor kezdődött. Jöttét nem jelezte hadüzenet, mint a háborúkét, nem kötődött hozzá pontos időpont, amit megőrizhettünk volna az emlékezetünkben. A nagyjából száz év azonban biztos eltelt. Kicsivel hosszabb időtartam, mint egy emberöltő, mert nagyapa gyakran emlegette, hogy anyja születésekor New Orleans még létezett, a halálakor azonban már nem.

Utána tömeges elvándorlás és éhséglázadások követték egymást. Anyám gyakran mesélt a nagyvárosok hanyatlásáról, az áramszolgáltatás és az internet gyakori meghibásodásáról. Indianában, Iowában, Coloradóban idegenek kopogtattak az ajtókon fáradtan, rémült tekintettel, bebocsátást kérve, cók-mók-jukat szorongatva.

A Százéves Vízözön vége felé a kormány a szárazföld belsőjébe költözött, de így sem maradt fönt sokáig. Tizenhét éves voltam, amikor bemondta a rádió, hogy az elnök merénylet áldozata lett.

Egy hónapra rá egy átutazó bevándorlótól azt hallottuk, hogy voltaképpen él, csak a Sziklás-hegységbe menekült. Később katonai puccs állította félre a kongresszust. Ezután a teljes kormány elmenekült. Mivel a hírközlés addigra megbénult, mindent eluraltak a rémhírek. Ettől fogva nem érdekelt az egész.

Tizenkilenc éves voltam a Hatéves Árvíz kezdetekor, és épp akkor ismertem meg Jacobot. Emlékszem, mellette állva néztem végig a Fehér Ház víz alá merülését. Már csak a zászló látszott ki az árból a tetőn, az egymást követő hullámok azonban hamarosan eláztatták, és ernyedten lefegett a póznáján. Elképzeltem, milyen lehet belül az épület a festményekről lebamuló arcokkal, a folyosókra, majd innen a szobákba szivárgó, hol csöndes, hol hangosan morajló, kisebb-nagyobb patakokkal.

Utóljára a Hatéves Árvíz második évében tévémzem együtt anyámmal, ekkor már Row-t hordtam a szívem alatt. A képsor egy felfújható tutajon lebegő pasast mutatott, aki hasán whiskeysüveget egyensúlyozva vigyorgott fel az égre, mialatt elsod-

ródott egy felhőkarcoló mellett, és hányódó limlom örvénylett körülötte. *Mindenki a maga módján reagál*, jegyezte meg akkor az anyám.

Mint például az apám. Ő tanított meg arra, mit is jelent az árvíz. A hírközlés akadozásában már volt részem, s az ételosztó konyhák előtt veszteglő tömeg is hozzátartozott az életemhez. Egyszer azonban hatévesen hazajöttem az iskolából, mert fáj a fejem. A kertben nyitva volt a fészerajtó, s az ajtórésen át ráláttam apám himbálózó felsőtestére és lábszárára. Közelebb menve az arcára is felnéztem. Felakasztotta magát egy szarufára.

Emlékszem, hogyan futottam el sikoltozva. Minden porcikám sajgott, minden légvételem égetett. Beszaladtam a házba és anyámat kerestem, aki még nem ért haza a munkából. Mobilösszeköttetés nem működött abban a hónapban, ezért leültem a tornácunk lépcsőjére, úgy vártam rá. A szavakat keresgéltem, mivel fogadjam, de elmém irtózva hőkölt vissza a valóságtól. Azóta is sokszor előfordul, hogy tehetetlen kisgyerekeknek érzem magam, aki egy lépcsőn ücsörög, s a tudata olyan üres, mint egy tisztára tunkolt tányér.

Miután anyám hazatért, a konyhaasztalon majdnem teljesen üres bevásárló szatyrot találtunk. Mellette apám búcsúlevele: „Ennyi volt a boltban, bocs.”

Akkor azt hittem, jobban megértem őt, ha majd saját gyerekeim lesznek; átérzem a kétségbeesést, ami eltöltötte. Nem így történt. Még inkább meggyűlöltem.

PEARL MEGRÁNGATTA A KEZEM, és egy almás kordéra mutatott közvetlenül a kikötőn túl.

– Veszünk majd párat – bólintottam.

A falu zshivaja idáig hallatszott, tele lehetett emberrel. Pearl szorosán a közelemben maradt. Két hosszú póznára akasztottuk a halainkat, hogy könnyebb legyen a szállításuk, és elindultunk a két hegy között.

Boldog voltam, hogy ismét partra szállhattam, ám amint a tömeg körém záródott, újfajta pánik kerülgetett. Más volt ez, mint amit a hullámok hátán, tengeri magányomban éreztem; képtelen voltam gátat vetni neki. Érthető is volt, itt én voltam az idegen, nekem kellett újratanulnom ennek a csereállomásnak a szabályait, amelyek ugyanúgy állandóan változtak, mint minden hasonló helyé.

Pearl nem hányódott, mint én, egymásnak ellentmondó érzelmek, pánik és megkönnyebbülés között. Utálta a száraz-földet, egyedül azért tűrte el, mert itt foghatott csak kigyókat. Már kiskorában is így volt ezzel. Képtelen volt elaludni, mikor történetesen partra szállva töltöttük az éjszakát. Megesett, hogy elment inkább úszni, mert a hányinger kerülgette.

Utunkban egymást érték a kivágott fák csonkjai, s az aljnövényzet is sűrűn nőtt fűből és bokrokból állt. Az emberek egymásnak ütköztek jártukban: egy öreg nekiment két kenut cipelő fiatal srácnak, egy asszony meg maga előtt lökdöste a gyerekeit. Mindenki piszkos, bűdös rongyokban járt. A pállott testszagtól felfordult a gyomrom. Többnyire Pearlnél idősebb fiatalokkal találkoztam a kikötőkben, Almáskert sem különbözött ettől. Ismét magas volt ugyanis a gyermekhalálozás. A verebek is az emberi faj lehetséges kimúlásáról csiripeltek, meg az esetleg szükséges szigorításokról.

Valaki a földre taszította Pearl kosarát, káromkodva szedegtettem össze a halakat. Elhaladtunk a kocsmá előtt, majd átvágtunk a piactéren, ahol káposzta és frissen szedett gyümölcs szaga terjengett a levegőben. A központtól távolodva deszkából ácsolt vagy nyers terméskőből rakott, fémhulladékból összeeszkábált, düledező viskók szegélyezték utunkat. Az egyik udvar földjén kislány ült, és halat tisztított. Nyakörvét póráz kötözte egy póznához.

A kölyök visszanézett rám. Hátán verésnyomok virítottak sötét virág gyanánt. Egy asszony állt ki a küszöbre összefont karral, és vészjóslóan méregetett.

Félrenéztem, és sietve továbbiszkoltam.

Beatrice sátra a hegy déli végében állt, pár vörösfenyő takarásában. Barátném régebben elmondta, hogy puskával védi magát a tolvajok ellen, mert néha baltacsapások riasztják fel ál-mából. De már csak mindössze négy tölténye maradt, közölte bizalmasan.

Pearlrel leguggoltunk, és lecsúsztattuk vállunkról a rudakat.

– Itt vagy, Beatrice? – kiáltottam.

Nem kaptam választ. Már aggódni kezdtem, hogy ez már nem az ő sátra, mert elment.

– Beatrice? – szólítottam újra.

Kidugta fejét a sátornyíláson, és ránk mosolygott. Most is hátsó fonatba csavarva hordta hosszú ősz haját, nap cserzette arcán azonban elmélyültek a ráncok.

Láttunkra előreszökkent, és megölelgette Pearl-t.

– Már azt sem tudtam, viszontlátlak-e valaha. – Tekintete ide-oda cikázott Pearl és köztem. Mindketten ugyanattól féltünk: ó, hogy nem jövünk többé, én, hogy valaki más foglalja el a sátrát, s barátságunk a múltba süllyed.

Engem is megölelt, aztán eltolt a vállamnál fogva, és tetőtől talpig végigmért.

– Valami megváltozott rajtad. Mi?

– Tudom, hol a lányom, Beatrice! És szükségem van a segítségedre!